

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/48/2017
Identifikačné číslo spisu: 6013201433
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6013201433.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a z členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Ľudovít Divéky AUTODESING, Novohradská 966/2, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 44 270 151, právne zastúpeného JUDr. Jozefom Veseľým, advokátom, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/315416/2013/4989 zo dňa 3. júla 2013, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/266/2013-117 zo dňa 16. februára 2017 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/266/2013-117 zo dňa 16. februára 2017 zamietla.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd, alebo správny súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) žalobu, ako nedôvodnú zamietol. Žalobca sa žalobou podanou 06.09.2013 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/315416/2013/4989 zo dňa 03.07.2013 (ďalej „napadnuté rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Lučenec (ďalej „prvostupňový orgán verejnej správy“ alebo „správca dane“) č. 9611401/5/1188965/2013/Gas zo dňa 28.03.2013, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“) v nadväznosti na § 165 ods. 2 zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) správca dane žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2010 vyrubil rozdiel DPH vo výške 3.715,15 Eur.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd príslušný na konanie podľa § 246 ods. 1 a § 246a ods. 1

O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie a rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) a po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní rozsudkom č. k. 24S/266/2013-60 zo dňa 05.06.2014 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného z 03.07.2013 i prvostupňové rozhodnutie správcu dane z 28.03.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že tvrdenie žalovaného, že taliansky dodávateľ AXUS ITALIANA S.r.l. dodal žalobcovi tovar oslobodený od dane v rámci EÚ, t. j. nepoužil osobitný režim zdanenia, je výsledkom nedostatočne zisteného skutkového stavu. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že z odpovede talianskej daňovej správy doručenej správcovi dane 07.01.2013 vyplýva, že získaná informácia o daňovom režime použitom spoločnosťou AXUS ITALIANA S.r.l. sa týka subjektu, ktorý je odlišný od dodávateľa žalobcu, keďže žalobcom predložené dodávateľské faktúry boli vystavené spoločnosťou ALD AUTOMOTIVE ITALIA, ktorá bola dodávateľom ojazdených motorových vozidiel pre žalobcu, ktorý subjekt nebol talianskou daňovou správou preverovaný.

3. Na základe podaného odvolania žalovaného proti vyššie uvedenému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 05.06.2014 rozhodol vo veci Najvyšší súd SR uznesením č. k. 2Sžf/118/2014-102 zo dňa 14.12.2016 tak, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 05.06.2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že zistený a zadokumentovaný skutkový stav svedčí v prospech tvrdení žalovaného, že daňový subjekt, ktorý bol dodávateľom žalobcu, bol v medzinárodnom dožiadaní identifikovaný správne. Na predpísanom formulári správcu dane identifikoval talianskeho dodávateľa okrem uvedenia obchodného mena aj prostredníctvom identifikačného čísla pre DPH, ktoré je identické s tým, ktoré je uvedené na dodávateľských faktúrach predložených žalobcom. Informácia talianskej daňovej správy poskytnutá slovenskému správcovi dane v medzinárodnom dožiadaní sa týka dodávateľa žalobcu. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uložil krajskému súdu prejednať vec v medziach podanej žaloby a argumentácie žalovaného v napadnutom rozhodnutí v spojení s jeho argumentáciou v podanom odvolaní. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nadobudlo právoplatnosť dňa 25.01.2017.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici s poukazom na § 491 ods. 1 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju v zmysle § 190 SSP zamietol.

5. Krajský súd uviedol, že žalovaný sa so všetkými odvolacími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane vysporiadal, zaujal k nim svoje stanovisko a aplikoval príslušné ustanovenia Daňového poriadku, zákona č. 511/1992 Zb. a Zákona o DPH, pričom vyslovil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konkrétne právne závery. Skutočnosť, že žalobca s týmito závermi nesúhlasil, nemohlo spôsobiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalobca namietal, že správca dane nebral do úvahy jeho vyjadrenie k Protokolu o výsledku daňovej kontroly, pričom správca dane podľa neho ignoroval jeho dôkazy uvedené v tomto vyjadrení, krajský súd poukázal na to, že žalobca v žalobe tieto dôkazy konkrétne nešpecifikoval. Vo svojom vyjadrení (doručenom správcovi dane 13.03.2013) k Protokolu však žalobca žiadne dôkazy ani neoznačil, ani nepredložil. Uviedol len, že dokáže, že použitie osobitného režimu zdaňovania marže podľa § 66 Zákona o DPH dodržal a výpočet, priznanie a zaplatené dane vykonal správne. Žalobca k svojim tvrdeniam vo vyjadrení, že spoločnosť AXUS ITALIANA S.r.l. (dodávateľ žalobcu) používala osobitný režim zdaňovania marže podľa legislatívy Európskeho spoločenstva, ani tvrdenie, že správnosť zdaňovania v osobitnom režime konzultoval so správcom dane, nepredložil žiadne dôkazy. Krajský súd uviedol, že žiadne dôkazy na tieto svoje tvrdenia nepredložil žalobca ani pri prerokovaní Protokolu, ani v odvolacom konaní a napokon ani v preskúmvacom konaní na krajskom súde. Uvedená námietka bola preto nedôvodná.

6. Žalobca v žalobe namietal, že žalovaný svoje rozhodnutie o tom, že použité predmety mali byť zdaňované ako dovoz nového tovaru samozdaňením podľa § 11 Zákona o DPH, nepreukázal relevantne. Z dôkazov predložených samotným žalobcom (dodávateľské faktúry od talianskeho dodávateľa), ako aj zadovážených správcom dane (odpoveď talianskej daňovej správy, údaje zo systému VIES) vyplývalo, že dodávateľ žalobcu AXUS ITALIANA S.r.l. nepostupoval podľa osobitného režimu (ako to tvrdil žalobca), ale dodal žalobcovi tovar ako oslobodený od dane v rámci EÚ podľa čl. 41 DL.3, a preto

žalobca mal pri nákupe ojazdených motorových vozidiel postupovať v zmysle § 11 v spojení s § 69 ods. 6 a § 20 Zákona o DPH, toto nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu zdaníť a uviesť do daňového priznania (zároveň mu vzniklo právo na odpočítanie DPH) a pri následnom predaji ojazdených motorových vozidiel, ktoré boli nadobudnuté od dodávateľa identifikovaného pre DPH v inom členskom štáte (Taliano) v režime oslobodenia od dane (z dôvodu, že nadobudnutie tovaru bude zdanené v SR), postupoval nesprávne, keď pri ich predaji aplikoval osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa § 66 Zákona o DPH. Podstatnou skutočnosťou pre vydanie napadnutého rozhodnutia žalovaného (i predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane) bolo, že žalobca nepreukázal, že boli splnené podmienky stanovené v Zákone o DPH na to, aby mohol pri následnom predaji použitých osobných motorových vozidiel aplikovať osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa § 66 Zákona o DPH. Žalovaný vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy oprávňujúce aplikáciu ust. § 66 Zákona o DPH, (teda neunesol dôkazné bremeno) a tento záver vo svojom rozhodnutí aj odôvodnil. Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že žalobca dôkazy o splnení podmienok na aplikáciu ust. § 66 Zákona o DPH nepredložil, a to ani počas daňovej kontroly, ani v vyrubovacom konaní, ani v odvolacom konaní a napokon ani v preskúmvacom konaní. Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že so svojim dodávateľom komunikoval (elektronická komunikácia), pričom poukázal na obsah e-mailu, ktorý mal obdržať od svojho dodávateľa, jednak takýto dôkaz žalobca nepredložil a jednak z jeho obsahu (vyplývajúceho z textu /neoverený preklad z talianskeho jazyka/ uvedeného v žalobe) ani nevyplývajú závery, ktoré z neho žalobca vyvodil. Bolo preto úlohou žalobcu, aby si zadovážil dostatok dôkazov pre osvedčenie jeho tvrdenia, že prijal plnenie od dodávateľa z iného členského štátu, ktorý používa osobitný režim zdanenia. Vzhľadom na to, že dôkazné bremeno je na žalobcovi, nesplnením si svojich povinností a nepredložením dôkazov osvedčujúcich splnenie podmienok na preukázanie oprávnenosti postupu podľa § 66 Zákona o DPH, žalobca neunesol dôkazné bremeno. K prenosu dôkazného bremena na správcu dane tak, ako to uvádza žalobca v žalobe, nedošlo. Žalobcom označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nebolo možné na tento prípad aplikovať, keďže sa týka prípadu, keď daňový subjekt vyčerpал svoje vlastné dôkazné bremeno, avšak správca dane to spochybnil. Len v takomto prípade dochádza k prenosu dôkazného bremena zo žalobcu na správcu dane. Krajský súd preto túto námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

7. K námietkam žalobcu uvedeným v žalobe týkajúcim sa uplatneného režimu zdaňovania pri dovoze ojazdených motorových vozidiel od žalobcovho dodávateľa z Talianska, krajský súd uviedol, že správca dane na základe údajov z centrálného informačného systému v rámci EÚ (VIES), ako aj z výsledkov MVI od talianskej daňovej správy a predložených dodávateľských faktúr zistil, že žalobca ako osoba identifikovaná na DPH nadobudol použitý tovar z Talianska (osobné motorové vozidlá) od dodávateľa AXUS Automotive S.r.l. identifikovaného na DPH v tomto štáte EÚ (Taliano). Išlo teda o intrakomunitárny obchod medzi osobami identifikovanými na DPH v rôznych štátoch EÚ, ktorý prebieha tak, že na strane dodávateľa dochádza k intrakomunitárnemu dodaniu tovaru (miesto dodania tovaru je v členskom štáte dodávateľa), ktoré je oslobodené od dane a na strane odberateľa dochádza k intrakomunitárnemu nadobudnutiu tovaru (miesto nadobudnutia je v členskom štáte odberateľa), ktoré je zdaňované. V systéme uplatňovania DPH v členských štátoch EÚ platí základný princíp výberu tejto dane členským štátom určenia, pričom tento princíp zdaňovania tovaru v štáte určenia sa uplatňuje pri splnení určitých podmienok a znamená zdanenie tovaru v tom členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru (napr. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/26/2012 zo dňa 26.03.2013). Z vykonaného dokazovania i predložených listín vyplýva, že dodávateľ žalobcu v inom členskom štáte pri predaji ojazdených motorových vozidiel (použitý tovar) používal „bežný režim zdaňovania“, teda uplatnil oslobodenie od dane z titulu dodania týchto vozidiel do iného členského štátu (podľa čl. 41 DL.3) a žalobcovi ako osobe identifikovanej pre DPH fakturoval dodanie týchto vozidiel v cenách bez DPH (čo nepochybne vyplýva z predložených dodávateľských faktúr), takéto intrakomunitárne dodanie uviedol i v súhrnnom výkaze, čo sa následne premietlo do systému VIES, ktorý má správca dane k dispozícii. Za účelom preverenia potrebných údajov správca dane požiadal príslušnú daňovú správu v Taliansku (členského štátu EÚ) o preverenie, či pri dodaní tovaru skutočne išlo o bežný režim uplatňovania dane, a teda o intrakomunitárne dodanie tovaru. Na faktúrach, ktoré dodávateľ AXUS ITALIANA S.r.l. vystavil pre žalobcu a ktoré sa týkajú dodania ojazdených motorových vozidiel, nie je DPH uvedená, čo znamená, že motorové vozidlá boli žalobcovi fakturované

bez DPH a jeho dodávateľ uplatnil v prípade žalobcu bežný spôsob zdaňovania dodávaného tovaru, ktorý musí rešpektovať i žalobca ako odberateľ tohto tovaru. Z odpovede talianskej daňovej správy vyplýva, že režim používania spoločnosťou AXUS ITALIANA S.r.l. (dodávateľ žalobcu) za predaj ojazdených motorových vozidiel nie je predmetom DPH podľa čl. 41 DL.331/93. Vykonaným preverovaním a dokazovaním bolo teda preukázané, že v predmetnej veci došlo k uplatneniu mechanizmu DPH, pri ktorom je dodávka u dodávateľa oslobodená od tejto dane a k zdaneniu dochádza až nadobúdateľom v SR, a to v zmysle § 11 ods. 1 a 2 a § 20 ods. 1, 2 v spojení s § 69 ods. 6 Zákona o DPH a jedná sa teda o tzv. bežný režim zdanenia tovaru. V predmetnej veci bol teda rozhodujúci postup, ktorý použil zahraničný dodávateľ vo vzťahu k žalobcovi ako kupujúcemu. V prípade, že tento použil bežný režim zdanenia (podmienky pre použitie tzv. osobitného spôsobu zdaňovania neboli preukázané), takýto režim s určením základu dane podľa § 22 ods. 1 Zákona o DPH bol povinný pri predaji ojazdených motorových vozidiel použiť i žalobca. Napriek tomu však v rozpore s vyššie citovaným ustanovením Zákona o DPH, tento tzv. osobitný režim zdanenia pri predaji ojazdených motorových vozidiel žalobca použil a postupoval podľa § 66 ods. 2, 3 Zákona o DPH bez toho, aby na použitie tohto režimu zdanenia boli splnené podmienky. Podstata osobitného režimu zdanenia pri predaji použitého tovaru v tuzemsku spočíva v tom, že platiteľ dane má právo uplatniť tento režim zdanenia len v prípade, ak na predchádzajúcom stupni nebola DPH uplatnená, čo vyplýva z ust. § 66 ods. 2 vyššie cit. zákona, v ktorom sú zakotvené podmienky pre použitie osobitného režimu zdanenia. Žalobca splnenie týchto podmienok nepreukázal, nakoľko použitý tovar mu bol dodaný osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte, dodanie tovaru nebolo oslobodené od dane podľa § 42, resp. § 43 zák. č. 222/2004 Z.z. alebo podľa zodpovedajúceho ustanovenia zákona platného v inom členskom štáte (Taliansku) a dodávateľ žalobcu neuplatnil daň podľa osobitnej úpravy tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte (Taliansku). Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia potom krajský súd dospel k záveru, že žalobca nepostupoval v súlade so Zákonom o DPH, keď pri predaji ojazdených motorových vozidiel použil osobitný režim zdaňovania a daň odviezol podľa § 66 ods. 3 Zákona o DPH, teda zdanil len rozdiel medzi predajnou a kúpnu cenou týchto vozidiel znížený o daň, napriek tomu, že bol povinný použiť bežný spôsob zdanenia podľa § 22 ods. 1 Zákona o DPH, a teda daň, ktorú mal žalobca priznať z predaja týchto motorových vozidiel, mala byť uplatnená z celkovej predajnej ceny (priatej protihodnoty za jednotlivé motorové vozidlá) zníženej o daň. Pokiaľ žalobca tvrdil, že pri použití osobitného režimu zdanenia vychádzal z informácií o použití osobitného režimu zdanenia, ktoré mu poskytol jeho dodávateľ v inom členskom štáte, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal a nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by ho oprávňoval uplatňovať ním jednostranne zvolený režim zdanenia pri predaji použitých motorových vozidiel podľa § 66 ods. 2 a 3 Zákona o DPH. Za takýto dôkaz nemožno podľa názoru krajského súdu považovať ani v žalobe označený e-mail dodávateľa, ktorý navyše nebol ani počas daňovej kontroly, ani v daňovom konaní a ani v preskúmvacom konaní predložený. V prípade, ak by zahraničný dodávateľ žalobcu použil osobitný režim zdanenia, ktorý spočíva v zdanení rozdielu medzi predajnou cenou a kúpnu cenou tovaru, bol by povinný túto skutočnosť uviesť v texte faktúry, a to s poukazom na ustanovenie čl. 226, bod 11 a 14 Smernice rady 2006/112/ES, pričom predajná cena by potom obsahovala i daň, ktorá by bola odvedená v členskom štáte predaja. Potom by už u nadobúdateľa v SR (teda u žalobcu) k zdaneniu nedošlo. Predložené faktúry od zahraničného dodávateľa však tvrdenia žalobcu nepreukazujú, pričom nie je v nich uvedená DPH a neobsahujú ani žiadny odkaz na vyššie uvedené ustanovenie, resp. ustanovenia čl. 312 až 332 Smernice rady 2006/112/ES. Nemožno preto súhlasiť ani s námietkou žalobcu, že správca dane nezistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, pretože správca dane aj napriek údajom na faktúrach, ktoré neuvádzajú výslovne použitý spôsob zdaňovania (a práve preto mal žalobca povinnosť použiť tzv. bežný spôsob zdaňovania), vykonal zisťovanie prostredníctvom medzinárodného systému VIES a aj formou medzinárodnej výmeny informácií od talianskej daňovej správy, z ktorých nepochybne zistil, že išlo o nadobudnutie tovaru z iného členského štátu, a teda o intrakomunitárne nadobudnutie tovaru podľa § 11 ods. 1, 2 Zákona o DPH, ktoré podlieha dani a že dodávateľ žalobcu pri dodaní tovaru postupoval podľa všeobecnej úpravy DPH. Skutkový stav v predmetnej veci bol podľa názoru krajského súdu zistený v potrebnom rozsahu, zákonným spôsobom a správca dane ho správne i logicky vyhodnotil.

8. Žalobcovi ako daňovému subjektu vznikla povinnosť priznať a odvieť daň z nadobudnutia tovaru v tuzemsku z iného členského štátu a pri následnom predaji vozidiel použiť bežný režim, teda uplatniť daň

z celej predajnej sumy v zmysle § 69 ods. 6 Zákona o DPH, pretože podmienky na postup podľa § 66 ods. 2 a 3 Zákona o DPH splnené neboli. Správca dane preto postupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Zákona o DPH, keď žalobcovi rozhodnutím z 28.03.2013 vyrubil rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2010, avšak pokiaľ sa týka výšky vyrubeneho rozdielu DPH, pochybil, keď jeho postup pri vyčíslení vyrubeneho rozdielu nebol v súlade s ust. § 22 ods. 1 Zákona o DPH. Preto žalovaný postupoval v súlade s § 74 ods. 2 Daňového poriadku, keď tento nedostatok v rámci odvolacieho konania odstránil s tým, že znížil správcovi dane vyrubeneho rozdielu dane v sume 3.715,15 € na sumu 3.702,61 €, t. j. znížil vyrubeneho rozdielu dane o sumu 12,54 € a tento postup, ako aj spôsob výpočtu dane v napadnutom rozhodnutí riadne odôvodnil. Podľa krajského súdu orgány verejnej správy zistili skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné na jeho základe vyvodiť záver o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane vo výške 3.702,61 €. Záver správcovi dane i žalovaného, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami Zákona o DPH v znení platnom v čase posudzovaného zdaňovacieho obdobia (4. štvrťrok 2010). Krajský súd preto uviedol, že žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach, pretože sa dôsledne neriadil ustanoveniami Zákona o DPH a nevedel preukázať, že ojazdené motorové vozidlá mu boli dodané osobou uvedenou v § 66 ods. 2 Zákona o DPH alebo za podmienok tam uvedených, a preto nemohol uplatniť osobitnú úpravu dane pri ich následnom predaji.

9. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného i správcovi dane je nezákonné, pretože správca dane viedol daňovú kontrolu v rozpore so zákonom č. 511/1992 Zb. tým, že nedodrжал zákonom stanovenú lehotu (dĺžku) daňovej kontroly, a preto protokol z takejto daňovej kontroly predstavuje nezákonne získaný dôkazný prostriedok, ktorý v daňovom konaní nemôže byť použitý, poukazujúc na nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS/24/2010 z 29.6.2010, krajský súd uviedol, že správca dane doručil žalobcovi dňa 23.10.2011 Oznámenie o daňovej kontrole zo dňa 29.09.2011, v ktorom určil ako deň začatia kontroly 14.10.2011. Správca dane následne telefonicky dohodol so zástupcom žalobcu nový termín začatia daňovej kontroly 14.11.2011. Zo Zápisnice č. 681/320/31296/2011/Dan zo dňa 14.11.2011, ktorá je súčasťou administratívneho spisu vyplýva, že predmetná daňová kontrola začala dňa 14.11.2011 (po vzájomnej dohode správcovi dane a žalobcu v súlade s § 15 ods. 2 zákona č.511/1992 Zb.). Správca dane následne Rozhodnutím č. 681/320/39882/2011/Dan zo dňa 01.12.2011, ktoré bolo žalobcovi doručené 14.12.2011 daňovú kontrolu prerušil s poukazom na § 25a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. z dôvodu zaslania žiadosti o medzinárodnú výmenu daňových informácií do Talianska. Zamestnankyňa správcovi dane odoslala žiadosť č. 681/320/39917/2011/Dan dňa 01.12.2011 na formulári „SCAC 2004“ o výmenu informácií adresovanú talianskej daňovej správe za účelom preverenia obchodu medzi žalobcom (IČ DPH: SK1041017659) a ALD Automotive Italia (IČ DPH: IT01924961004, ktoré bolo pridelené subjektu AXUS Automotive S.r.l.), vrátane potvrdenia uplatňovaného režimu DPH za IV. štvrťrok 2010. Dňa 19.07.2012 Finančné riaditeľstvo SR doručilo správcovi dane odpoveď talianskej daňovej správy na žiadosť správcovi dane o MVI týkajúcu sa žalobcu - tlačivo ústredného kontaktného úradu - referenčný dokument č. 481187/12/Ulb s dátumom zaslania žiadosti 09.03.2012, pričom z následnej e-mailovej komunikácie medzi zamestnankyňou správcovi dane a Finančného riaditeľstva SR (e-mailly z 24.07., 26.07., 26.11. a 27.11.2012) nachádzajúcej sa v administratívnom spise, vyplýva, že v odpovedi talianskej daňovej správy na predmetnú žiadosť neboli uvedené požadované informácie, a preto bola talianska daňová správa opätovne požadovaná o zodpovedanie požadovaných otázok (prostredníctvom príslušnej zamestnankyne Finančného riaditeľstva SR). Správcovi dane bola konečná odpoveď talianskej daňovej správy (MVI odpoveď č. 481187/12/Ulb) doručená prostredníctvom Finančného riaditeľstva SR v prílohe e-mailu dňa 07.01.2013, pričom na pôvodnom referenčnom dokumente bol uvedený pôvodný dátum zaslania žiadosti (09.03.2012) a pôvodný dátum zaslania odpovede (31.05.2012). Porovnaním uvedených referenčných dokumentov č. 481187/12/Ulb bolo zistené, že formulár doručený správcovi dane 07.01.2013 už obsahoval v časti E/ odpoveď talianskej daňovej správy, t. j. požadované informácie (formulár doručený správcovi dane 18.07.2012 v časti E/ nebol vôbec vyplnený). Pokiaľ teda žalobca v žalobe tvrdil, že z kópií z MVI a odpovedí na dožiadanie vyplýva, že žiadosť o MVI bola podaná 09.03.2012 a odpoveď bola doručená 31.05.2012, a preto mala byť daňová kontrola prerušená len v období od 09.03.2012 do 31.05.2013, t. j. 3 mesiace, toto tvrdenie je v rozpore s obsahom administratívneho spisu. Správca dane žalobcovi listom z 28.01.2013 oznámil, že dňa 07.01.2013

pominuli prekážky, pre ktoré bola daňová kontrola prerušená. Predmetná daňová kontrola vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti trvala od 14.11.2011 do 14.12.2011 (t. j. jeden mesiac), od 14.12.2011 do 07.01.2013 bola s poukazom na § 25 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. prerušená, pričom počas prerušenia konania lehoty podľa zákona neplynú (§ 25a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb.) a následne pokračovala od 07.01.2013 do 21.03.2013 (t. j. 2 mesiace a 14 dní), kedy bola prerokovaním Protokolu o daňovej kontrole ukončená v súlade s § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. Z uvedeného vyplývalo, že daňová kontrola bola ukončená v zákonnej 6 mesačnej lehote stanovenej v § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. Námieta žalobcu, že rozhodnutie a postup žalovaného sú nezákonné z dôvodu, že správca dane viedol daňovú kontrolu v rozpore so zákonom tým, že nedodrжал zákonom stanovené lehoty, nebola preto dôvodná. Pokiaľ teda žalobca v žalobe poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 24/2010 z 29.06.2010, tento nie je možné na daný prípad aplikovať. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nebolo možné konštatovať, že daňová kontrola nebola vykonaná v súlade so zákonom. Protokol z nej tak nemohol nadobudnúť povahu nezákonného dôkazného prostriedku, ktorý by v daňovom konaní nebolo možné použiť. Nebolo teda možné ani konštatovať, že daňové konanie v tejto veci by bolo zaťažené vadou nezákonnosti a ani to, že rozhodnutie žalovaného, ktoré je jeho zavŕšením a vychádza zo skutočností zistených počas daňovej kontroly, by bolo nezákonné. Správca dane dodrжал zákonné ustanovenia ukladajúce mu povinnosť ukončiť daňovú kontrolu v lehote do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia (§ 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb.).

10. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 SSP a navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vec vráti na ďalšie konanie.

11. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že pokiaľ krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného v prvom prípade postupoval zákonne a správne, t. j. že nebol riadne zistený skutkový stav, na základe ktorého bolo možné vo veci rozhodnúť. Sťažovateľ zistil v neskorších obdobiach, nakupoval autá od sprostredkovateľa predaja motorových vozidiel, ktorý nebol nikdy vlastníkom predmetných motorových vozidiel, ale došlo len k sprostredkovaniu predaja týchto motorových vozidiel a teda v podstate tieto motorové vozidlá pochádzajú od fyzických osôb, ktoré tieto motorové vozidlá dali do predaja a označená spoločnosť iba sprostredkovala predaj motorových vozidiel, ktorých vlastníkami sú aj konkrétni občania Talianska a títo už raz takúto daň zaplatili a preto teda sťažovateľ nemal povinnosť už druhýkrát takúto daň zaplatiť na základe zákazu dvojitého zdanenia. Sťažovateľ sa cíti byť postupom daňových orgánom poškodený, pretože na jednej strane je vyrubovaná daň, ktorú mal teoreticky zaplatiť a na druhej je len konštatované, že si mohol uplatniť v tomto smere vrátenie DPH pri predaji motorových vozidiel, čo neurobil a táto situácia je riešená v jeho neprospech. Orgány finančnej správy sa zamerali len na jednu spoločnosť a to Axus a nezisťovali všetky konkrétne podrobnosti u iných dodávateľov, resp. majiteľov. Napriek odkladu na základe správnej žaloby daňový úrad vykonal exekúciu tejto pohľadávky, čím došlo k porušeniu zákonov v jeho neprospech.

12. Podľa sťažovateľa je potrebné preveriť či bolo vozidlo predávané spoločnosťou ALD Automotive odvedená DPH v Taliansku.

13. Pred nákupom vozidiel v roku 2010 sa sťažovateľ informoval na Daňovom úrade vo veľkom Krtiši či si môžem od firmy ALD Automotive uplatniť osobitnú úpravu, u pracovníka daňového úradu p. M., kde uviedla, že môže, pričom neskôr mu bola 11.12.2014 daňovým úradom vyrubená pokuta 370,20 Eur za nesprávne odvedenie nižšej dane.

14. Podľa sťažovateľa nebol náležite zistený skutkový stav a preto nemohlo byť žiadne rozhodnutie zákonné a správne. V prílohe sťažovateľ predložil stav predaja motorových vozidiel aj v súčasnej dobe, čo korešponduje so stavom v inkriminovanom období, kde v podstate tvrdí, že postupoval len na základe informácií zo strany predávajúceho a stanovisk daňového úradu. Žiada aby došlo k vyhoveniu kasačnej sťažnosti, a aby najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/266/ zo dňa 16.02.2017 a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že súhlasí so závermi napadnutého rozsudku krajského súdu. Žalovaný trvá na svojom rozhodnutí a odôvodnení, trvá na vyjadrení k žalobe. Žalovaný navrhol aby odvolací súd kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a žalobcu zaviazal znášaním trov konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

17. Podľa § 2 ods.1 písm. c/ zák. č. 222/2004 Z.z. v znení úč. k 31.12.2010 (ďalej len „Zákon o DPH“) predmetom dane je nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskeho spoločenstva (ďalej len „členský štát“).

18. Podľa § 11 ods. 4 Zákona o DPH nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu nie je predmetom dane, ak

- a) dodanie takého tovaru v tuzemsku by bolo oslobodené od dane podľa § 47 ods. 7 až 10,
- b) nadobúdateľom je zdaniteľná osoba, ktorá nie je platiteľom a ktorá nie je registrovaná pre daň podľa § 7, alebo právnická osoba, ktorá nie je zdaniteľnou osobou a ktorá nie je registrovaná pre daň podľa § 7, a súčasne celková hodnota nadobudnutého tovaru nedosiahla 13 941,45 eura za predchádzajúci kalendárny rok a ani v prebiehajúcom kalendárnom roku túto hodnotu nedosiahne.

19. Podľa § 11 ods. 3 Zákona o DPH predmetom dane je aj nadobudnutie nového dopravného prostriedku za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu každou osobou. Za nadobudnutie nového dopravného prostriedku podľa prvej vety sa považuje aj prevzatie nového dopravného prostriedku na základe nájomnej zmluvy s dojednaným právom kúpy prenajatej veci, ak sa v členskom štáte prenajímateľa považuje odovzdanie predmetu nájmu za dodanie tovaru do iného členského štátu s oslobodením od dane.

20. Podľa § 20 ods. 1 Zákona o DPH daňová povinnosť pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu vzniká

- a) 15. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keď sa uskutočnilo nadobudnutie tovaru, alebo
- b) dňom vyhotovenia faktúry, ak bola faktúra vyhotovená pre nadobúdateľa tovaru pred 15. dňom podľa písmena a).

21. Podľa § 66 ods. 1 písm. c/, d/ Zákona o DPH na účely tohto ustanovenia

- c) použitým tovarom sa rozumie hnutelný hmotný majetok, ktorý je vhodný na ďalšie použitie v nezmenenom stave alebo po oprave, iný ako umelecké diela, zberateľské predmety, starožitnosti, drahé kovy a drahé kamene,
- d) obchodníkom je zdaniteľná osoba, ktorá v rámci svojho podnikania kupuje, nadobúda v tuzemsku z iného členského štátu alebo dováža na účely ďalšieho predaja použitý tovar, umelecké diela, zberateľské predmety alebo starožitnosti, a pri tom koná vo svojom mene na svoj účet alebo vo svojom mene na účet inej osoby na základe zmluvy, podľa ktorej má právo na odplatu za obstaranie kúpy alebo predaja,

22. Podľa § 66 ods. 3 Zákona o DPH základom dane pri predaji tovaru podľa odseku 2 je kladný rozdiel medzi predajnou cenou a kúpnu cenou znížený o daň. Ak ide o predaj použitého tovaru podľa odseku 1 písm. e), základ dane podľa prvej vety sa rozdelí pomerne podľa výšky jednotlivých splátok a na daňovú povinnosť sa vzťahuje § 19 ods. 3.

23. Kasačný súd sa oboznámil s obsahom spisu a zistil, že predmetom súdneho prieskumu v prejednávanej veci bolo rozhodnutie žalovaného (v spojení s rozhodnutím správcu dane), ktorým bol

sťažovateľovi vyrubený rozdiel DPH, nakoľko žalovaný dospel k záveru, že sťažovateľ pri nákupe ojazdených motorových vozidiel z Talianska (iného členského štátu Európskej únie) porušil § 69 ods. 6 a § 20 ods.1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., keď neodviedol daň z nadobudnutia tovaru.

24. Kasačný súd mal za to, že podmienky, za ktorých platiteľovi dane (sťažovateľovi) vznikol nárok na uplatnenie osobitnej úpravy podľa § 66 Zákona o DPH, bol teda povinný preukázať. Tieto podmienky sú hmotnoprávnej povahy a k záveru, či sú tieto podmienky splnené, nepostačuje len samotné tvrdenie sťažovateľa, že jeho dodávateľ ústne i písomne potvrdil, že motorové vozidlá nakupuje v osobitnom režime. Splnenie týchto podmienok mal preukázať (dôkazné bremeno) a to zákonom stanoveným spôsobom. Sťažovateľ splnenie týchto podmienok nepreukázal. Naopak, z dôkazov predložených samotným sťažovateľom (dodávateľské faktúry od talianskeho dodávateľa), ako aj zadovážených správcom dane (odpoveď talianskej daňovej správy, údaje zo systému VIES) vyplývalo, že dodávateľ sťažovateľa AXUS ITALIANA S.r.l. nepostupoval podľa osobitného režimu (ako to tvrdil sťažovateľ), ale dodal sťažovateľovi tovar ako oslobodený od dane v rámci EÚ podľa čl. 41 DL.3, a preto sťažovateľ mal pri nákupe ojazdených motorových vozidiel postupovať v zmysle § 11 v spojení s § 69 ods. 6 a § 20 Zákona o DPH, toto nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu zdaníť a uviesť do daňového priznania (zároveň mu vzniklo právo na odpočítanie DPH) a pri následnom predaji ojazdených motorových vozidiel, ktoré boli nadobudnuté od dodávateľa identifikovaného pre DPH v inom členskom štáte (Taliansko) v režime oslobodenia od dane (z dôvodu, že nadobudnutie tovaru bude zdanené v SR), postupoval nesprávne, keď pri ich predaji aplikoval osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa § 66 Zákona o DPH. Podstatnou skutočnosťou pre vydanie napadnutého rozhodnutia žalovaného (i predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane) bolo, že sťažovateľ nepreukázal, že boli splnené podmienky stanovené v Zákone o DPH na to, aby mohol pri následnom predaji použitých osobných motorových vozidiel aplikovať osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa § 66 Zákona o DPH. Žalovaný vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sťažovateľ nepredložil žiadne dôkazy oprávňujúce aplikáciu ust. § 66 Zákona o DPH, (teda neuniesol dôkazné bremeno) a tento záver vo svojom rozhodnutí aj odôvodnil.

25. Kasačný súd uvádza, že sťažovateľ ako osoba identifikovaná na DPH nadobudol použitý tovar z Talianska (osobné motorové vozidlá) od dodávateľa AXUS Automotive S.r.l. identifikovaného na DPH v tomto štáte EÚ (Taliansko). Išlo teda o intrakomunitárny obchod medzi osobami identifikovanými na DPH v rôznych štátoch EÚ, ktorý prebiehal tak, že na strane dodávateľa dochádzalo k intrakomunitárnemu dodaniu tovaru (miesto dodania tovaru je v členskom štáte dodávateľa), ktoré je oslobodené od dane a na strane odberateľa dochádzalo k intrakomunitárnemu nadobudnutiu tovaru (miesto nadobudnutia je v členskom štáte odberateľa), ktoré je zdaňované. Dodávateľ sťažovateľa v inom členskom štáte pri predaji ojazdených motorových vozidiel (použitý tovar) používal „bežný režim zdaňovania“, teda uplatnil oslobodenie od dane z titulu dodania týchto vozidiel do iného členského štátu (podľa čl. 41 DL.3) a sťažovateľovi ako osobe identifikovanej pre DPH fakturoval dodanie týchto vozidiel v cenách bez DPH (čo nepochybne vyplýva z predložených dodávateľských faktúr), takéto intrakomunitárne dodanie uviedol i v súhrnnom výkaze, čo sa následne premietlo do systému VIES, ktorý má správca dane k dispozícii. Za účelom preverenia potrebných údajov správca dane požiadal príslušnú daňovú správu v Taliansku (členského štátu EÚ) o preverenie, či pri dodaní tovaru skutočne išlo o bežný režim uplatňovania dane, a teda o intrakomunitárne dodanie tovaru. Na faktúrach, ktoré dodávateľ AXUS ITALIANA S.r.l. vystavil pre sťažovateľa a ktoré sa týkajú dodania ojazdených motorových vozidiel, nie je DPH uvedená, čo znamená, že motorové vozidlá boli sťažovateľovi fakturované bez DPH a jeho dodávateľ uplatnil v prípade sťažovateľa bežný spôsob zdaňovania dodávaného tovaru, ktorý musí rešpektovať i sťažovateľ ako odberateľ tohto tovaru. Z odpovede talianskej daňovej správy vyplývalo, že režim používania spoločnosťou AXUS ITALIANA S.r.l. (dodávateľ sťažovateľa) za predaj ojazdených motorových vozidiel nie je predmetom DPH podľa čl. 41 DL.331/93. Vykonaným preverovaním a dokazovaním bolo teda preukázané, že v predmetnej veci došlo k uplatneniu mechanizmu DPH, pri ktorom je dodávka u dodávateľa oslobodená od tejto dane a k zdaneniu dochádza až nadobúdateľom v SR, a to v zmysle § 11 ods. 1 a 2 a § 20 ods. 1, 2 v spojení s § 69 ods. 6 Zákona o DPH a jedná sa teda o tzv. bežný režim zdanenia tovaru. V predmetnej veci bol teda rozhodujúci postup, ktorý použil zahraničný dodávateľ vo vzťahu k sťažovateľovi ako kupujúcemu. V prípade, že tento použil bežný režim zdanenia (podmienky pre použitie tzv. osobitného spôsobu

zdaňovania neboli preukázané), takýto režim s určením základu dane podľa § 22 ods. 1 Zákona o DPH bol povinný pri predaji ojazdených motorových vozidiel použiť i sťažovateľ. Napriek tomu však v rozpore s vyššie citovaným ustanovením Zákona o DPH, tento tzv. osobitný režim zdanenia pri predaji ojazdených motorových vozidiel sťažovateľ použil a postupoval podľa § 66 ods. 2, 3 Zákona o DPH bez toho, aby na použitie tohto režimu zdanenia boli splnené podmienky.

26. Kasačný súd dospel k záveru, že sťažovateľ nepostupoval v súlade so Zákonom o DPH, keď pri predaji ojazdených motorových vozidiel použil osobitný režim zdaňovania a daň odvedol podľa § 66 ods. 3 Zákona o DPH, teda zdanil len rozdiel medzi predajnou a kúpnu cenou týchto vozidiel znížený o daň, napriek tomu, že bol povinný použiť bežný spôsob zdanenia podľa § 22 ods. 1 Zákona o DPH, a teda daň, ktorú mal sťažovateľ priznať z predaja týchto motorových vozidiel, mala byť uplatnená z celkovej predajnej ceny (prijatej protihodnoty za jednotlivé motorové vozidlá) zníženej o daň. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že pri použití osobitného režimu zdanenia vychádzal z informácií o použití osobitného režimu zdanenia, ktoré mu poskytol jeho dodávateľ v inom členskom štáte, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal a nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by ho oprávňoval uplatňovať ním jednostranne zvolený režim zdanenia pri predaji použitých motorových vozidiel podľa § 66 ods. 2 a 3 Zákona o DPH. Za takýto dôkaz nemožno podľa názoru kasačného súdu považovať ani v žalobe označený e-mail dodávateľa, ktorý navyše nebol ani počas daňovej kontroly, ani v daňovom konaní a ani v preskúmvacom konaní predložený. Predložené faktúry od zahraničného dodávateľa však tvrdenia sťažovateľa nepreukazujú, pričom nie je v nich uvedená DPH a neobsahujú ani žiadny odkaz na vyššie uvedené ustanovenie, resp. ustanovenia čl. 312 až 332 Smernice rady 2006/112/ES. Nemožno preto súhlasiť ani s námietkou sťažovateľa, že správca dane nezistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, pretože správca dane aj napriek údajom na faktúrach, ktoré neuvádzajú výslovne použitý spôsob zdaňovania (a práve preto mal sťažovateľ povinnosť použiť tzv. bežný spôsob zdaňovania), vykonal zisťovanie prostredníctvom medzinárodného systému VIES a aj formou medzinárodnej výmeny informácií od talianskej daňovej správy, z ktorých nepochybne zistil, že išlo o nadobudnutie tovaru z iného členského štátu, a teda o intrakomunitárne nadobudnutie tovaru podľa § 11 ods. 1, 2 zákona o DPH, ktoré podlieha dani a že dodávateľ sťažovateľa pri dodaní tovaru postupoval podľa všeobecnej úpravy DPH. Skutkový stav v predmetnej veci bol podľa názoru kasačného súdu zistený v potrebnom rozsahu, zákonným spôsobom a správca dane ho správne i logicky vyhodnotil.

27. Kasačný súd podľa údajov z VIES zistil, že daňový subjekt AXUS ITALIANA S.R.L., ALD Automotive Italia dodal oslobodený tovar od dane pre sťažovateľa za IV. štvrťrok 2010. Dodanie tovaru daňový subjekt bol povinný zahrnúť do daňového priznania. Talianska daňová kontrola po vykonanom šetrení zistila, že všetky dodania tovarov boli uskutočnené do sídla platiteľa dane na Slovensko. Platiteľ dane si toto nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu nezahrnul do daňového priznania za príslušné zdaňovacie obdobie, čím porušil § 20 zákona č. 222/2004 Z.z. V odpovedi talianskej daňovej kontroly bolo uvedené: DPH nie je predmetom dane podľa čl. 41 DL331/93. Nakoľko dodávateľ pri dodaní ojazdených motorových vozidiel uplatnil oslobodenie od dane z titulu jeho dodania do iného členského štátu osobe identifikovanej pre daň, daňový subjekt mal zdaňovať nadobudnutie, pretože išlo o nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 zákona o DPH.

28. Sťažovateľ namietal, že nakupoval motorové vozidlá od sprostredkovateľa predaja takýchto motorových vozidiel, ktorý nebol nikdy vlastníkom predmetných motorových vozidiel, ale došlo len k sprostredkovaniu predaja týchto motorových vozidiel a teda v podstate tieto motorové vozidlá pochádzajú od fyzických osôb, ktoré tieto motorové vozidlá dali do predaja a označená spoločnosť iba sprostredkovala predaj motorových vozidiel, ktorých vlastníckmi sú aj konkrétni občania Talianska a títo už raz takúto daň zaplatili a preto teda nemal povinnosť už druhý krát takúto daň zaplatiť na základe zákazu dvojitého zdanenia.

29. Kasačný súd nepovažuje túto námietku za opodstatnenú. Je síce v praxi obvyklé, že použitý tovar, napr. predaj použitých motorových vozidiel je založený na zmluvách o komisionárskom predaji, kedy prechádza vlastnícke právo z komitenta (ktorý spravidla nie je osobou identifikovanou pre daň) na nadobúdateľa a prevádzkovateľ autobazára vystupuje v právnom vzťahu ako komisionár obstarávajúci

predaj použitého vozidla na účet komitenta. Z daňového hľadiska však dodanie tovaru má vlastný autonómny obsah, ktorý je daňový subjekt povinný deklarovať vo faktúre. V oblasti DPH nepostačuje len materiálna existencia zdaniteľného plnenia, ale aj deklarácia faktúrou. Faktúru vystavuje dodávateľ. Dodanie tovaru v zmysle § 8 ods. 1 zákona o DPH, ktoré spočíva v prevode práva nakladať s tovarom ako vlastníkom, už svojou dikciou odlišuje prevod vlastníckeho práva z právneho hľadiska od prevodu vlastníctva v zmysle ekonomickom. Teda zákon o DPH nepoužíva termín „prevod práva nakladať s tovarom od vlastníka“, ale „ako vlastníkom“. Nepoužíva teda termín prevod vlastníckeho práva vlastníkom. Každý členský štát EU má vlastný právny poriadok upravujúci jeho vlastný spôsob (modus) a právny dôvod (titulus) na nadobudnutie vlastníckeho práva. Oblasť DPH je harmonizovaná a ekonomický koncept prevodu vlastníctva v oblasti DPH je predmetom výkladu Súdneho dvora EU a má nezávislý a autonómny obsah.

30. Zákon o DPH excipitne ustanovuje nevyvrátiteľnú domnienku (právnú fikciu) v § 8 ods. 6, podľa ktorej „ak zdaniteľná osoby na základe komisionárskej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy, podľa ktorej koná vo svojom mene na účet inej osoby (ďalej len „komisionárska zmluva“), obstará kúpou tovaru alebo predaja tovaru, platí, že táto zdaniteľná osoby tovar kúpila a predala“. Z tohto dôvodu platí právna fikcia, že dodávateľ uvedený na faktúre o keď obstaral tovar na základe komisionárskej zmluvy alebo osobnej zmluvy je z daňového hľadiska jeho vlastníkom.

31. Kasačný súd sa preto s poukazom na vyššie uvedené závery s napadnutým rozsudkom krajského súdu stotožnil a kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

32. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania, keďže v konaní nebol úspešný.

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0. (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.